

**Zahtjev za prethodnu odluku koji je 14. studenog 2016. uputio Administrativen sad Varna
(Bugarska) – Nikolay Kantarev protiv Balgarske narodne banke**

(Predmet C-571/16)

(2017/C 038/12)

Jezik postupka: bugarski

Sud koji je uputio zahtjev

Administrativen sad Varna

Stranke glavnog postupka

Tužitelj: Nikolay Kantarev

Tuženik: Balgarska narodna banka

Prethodna pitanja

1. Treba li članak 4. stavak 3. UEU-a kao i načelo ekvivalentnosti i načelo djelotvornosti tumačiti na način da u nedostatku nacionalnih propisa dopuštaju da se nadležni sudovi i postupak za naknadu štete zbog povrede prava Unije utvrđuju upućivanjem na tijelo koje je počinilo povredu i upućivanjem na narav akta/propusta djelovanja kojim je počinjena povreda ako, kao posljedica primjene tih mjerila, o tužbama odlučuju različiti sudovi, sudovi opće nadležnosti i upravni sudovi na temelju različitih postupovnih propisa – Zakon o građanskom postupku [Grazhdansko-protsesualen kodeks, GPK] i Zakon o upravnom postupku [Administrativnoprotsesualen kodeks, APK], koji zahtijevaju plaćanje različitih pristojbi, konkretno razmjernih i paušalnih, i dokaz ispunjenja različitih pretpostavki, uključujući krivnju?
2. Treba li članak 4. stavak 3. UEU-a i pretpostavke koje je Sud utvrdio u presudi Frankovich tumačiti na način da im se protivi [mogućnost] podnošenja tužbi za naknadu štete zbog povreda povrede prava Unije o kojima se rješava u postupku poput onog na temelju članka 45. i članka 49. Zakona o obvezama i ugovorima [Zakon za zadalzheniata i dogovorite], koji zahtijeva plaćanje razmjerne pristojbe i dokaz krivnje, i također u postupku poput onog na temelju članka 1. Zakona o odgovornosti države i općina za štetu, [Zakon za otgovornostta na darzhavata i obshtinite za vredi], koji propisuje objektivnu odgovornost i uključuje posebna pravila za olakšavanje pristupa sudovima, ali koji se međutim primjenjuje samo na štete nastale zbog poništenih nezakonitih pravnih akata/propusta djelovanja, a ne obuhvaća povredu prava Unije, koju počinje druga državna tijela kroz pravne akte/propuste djelovanja, koji nisu poništeni na temelju postupka o kojem je riječ?
3. Treba li članak 1. stavak 3. točku (i.) i članak 10. stavak 1. Direktive 94/19 ⁽¹⁾ tumačiti na način da dopušta zakonodavni pristup poput onog koji je zauzet u članku 36. stavka 3. Zakona o kreditnim institucijama [Zakon za kreditnite institutsii, u daljnjem tekstu: ZKI] i članku 23. stavku 5. Zakona o osiguranju depozita [Zakon za garantirane na vlogovete v bankite], prema kojem je „*pretpostavka da kreditna institucija iz razloga koji su izravno povezani s njezinom financijskom situacijom, nije u mogućnosti vratiti depozite i ne nazire se mogućnost kasnije isplate,*” jednaka insolventnosti institucije i oduzimanju njezina odobrenja za rad i da sustav osiguranja djeluje od trenutka oduzimanja odobrenja za rad?
4. Treba li članak 1. stavak 3. Direktive 94/19 tumačiti na način da kako bi se depozit kvalificiralo „nedostupnim” njegovu nedostupnost moraju izričito utvrditi „relevantna nadležna tijela” nakon izvršenja ocjene u skladu s točkom (i.) te odredbe ili dopušta, kada postoji praznina u nacionalnom pravu, da se o ocjeni i namjeri „relevantnog nadležnog tijela” zaključi iz tumačenja drugih pravnih akata tog tijela – u ovom slučaju, na primjer, iz Odluke br. 73 od 20. lipnja 2014. Upravnog odbora BNB-a, kojim je „KTB” AD stavljen pod poseban nadzor, ili se pretpostavlja s obzirom na okolnosti poput onih u glavnom postupku?

5. U okolnostima poput onih u glavnom postupku, kada su Odlukom br. 73 Upravnog odbora BNB-a od 20. lipnja 2014. obustavljena sva plaćanja i transakcije i u razdoblju od 20. lipnja 2014. do 6. studenoga 2014. deponenti nisu mogli podnijeti zahtjev za isplatu svojih depozita niti su im mogli pristupiti, treba li sve osigurane depozite (koji mogu biti položeni bez prethodne obavijesti i koji se na zahtjev moraju odmah isplatiti) smatrati nedostupnima u smislu članka 1. stavka 3. točke (i.) Direktive 94/19, ili pretpostavka da je depozit „dospio i koji je naplativ ali koji kreditna institucija nije isplatila”, znači da su deponenti prema kreditnoj instituciji morali imati potraživanje (putem zahtjeva, poziva) koje nije odobreno?
6. Treba li članak 1. stavak 3. točku (i.), članak 10. stavak 1. Direktive 94/19 i osmu uvodnu izjavu Direktive 2009/14 ⁽²⁾ tumačiti na način da je diskrecija „relevantnih nadležnih tijela” u odnosu na ocjenu na temelju članka 1 stavka 3. točke (i.) u svakom slučaju ograničena rokom određenim u drugoj rečenici točke (i.) ili oni dopuštaju da za potrebe posebnog nadzora, kao na temelju članka 115. ZKI-a, depoziti ostanu nedostupni duže nego je određeno u Direktivi?
7. Imaju li članak 1. stavak 3. točka (i.) i članak 10. stavak 1. Direktive 94/19 izravan učinak i daju li vlasnicima depozita u banci koja je članica sustava osiguranja, uz njihovo pravo na naknadu štete do iznosa određenog u članku 7. stavku 1. Direktive 94/19, također pravo držati državu odgovornom zbog povrede prava Unije podnošenjem tužbe protiv tijela od kojeg se zahtijevalo da utvrdi nedostupnost depozita, tražeći naknadu štete koja je nastala kao posljedica zakašnjele isplate depozita, ako je odluka na temelju članka 1. stavka 3. točke (i.) donesena nakon isteka roka od pet dana određenog u direktivi i do zakašnjenja je došlo zbog mjera sanacije kojima se banku nastojalo zaštititi od insolventnosti i donijelo ju je to tijelo, ili u okolnostima poput onih u glavnom postupku, dopuštaju li nacionalnu odredbu poput članka 79. stavka 8. ZKI-a, na temelju koje su BNB, njegova tijela i od strane njih ovlaštene osobe odgovorni za štetu koja proizlazi iz provedbe njihove aktivnosti nadzora samo ako je prouzročena namjerno?
8. Je li povreda prava Unije kada „relevantno nadležno tijelo” nije donijelo odluku na temelju članka 1. stavka 3. točke (i) Direktive 94/19, „dovoljno ozbiljna povreda” koja može prouzročiti odgovornost države članice za štetu putem tužbe protiv tijela koje obavlja nadzor, i u kojim je pretpostavkama to slučaj i s tim u vezi, jesu li važne sljedeće okolnosti: a) da Fond za osiguranje bankarskih depozita [Fond za garantirane na vlogovete v bankite] nije imao dovoljno sredstava za sve osigurane depozite; b) da je u razdoblju u kojemu su plaćanja obustavljena kreditna institucija stavljena pod poseban nadzor kako bi se zaštitila od insolventnosti; c) da je tužitelj depozit isplaćen nakon što je BNB utvrdio da su mjere sanacije bile neuspješne; [d)] da je depozit tužitelja isplaćen zajedno s prihodom od kamata, izračunanim za razdoblje od 20. lipnja 2014. do uključivši 6. studenoga 2014.?

⁽¹⁾ Direktiva 94/19/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 30. svibnja 1994. o sustavima osiguranja depozita (SL 1994, L 135, str. 5.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 6., svezak 12., str. 33.)

⁽²⁾ Direktiva 2009/14/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 11. ožujka 2009. o izmjeni Direktive 94/19/EZ o sustavima osiguranja depozita u odnosu na razine pokrića i odgode isplate (SL 2009, L 68, str. 3.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 6., svezak 9., str. 244.)

**Zahtjev za prethodnu odluku koji je 17. studenoga 2016. uputio cour d'appel de Versailles
(Francuska) – Green Yellow Canet en Roussillon SNC protiv Enedis, SA**

(Predmet C-583/16)

(2017/C 038/13)

Jezik postupka: francuski

Sud koji je uputio zahtjev

Cour d'appel de Versailles

Stranke glavnog postupka

Žalitelj: Green Yellow Canet en Roussillon SNC

Druga stranka u žalbenom postupku: Enedis, SA